

ДЖАК ФИНИ ЛИЦЕТО ОТ СНИМКАТА

Превод от английски: [Неизвестен], 1977

chitanka.info

В един от горните етажи на новия Дворец на правосъдието намерих номера на стаята, която търсех, и отворих вратата. Миловидна девойка вдигна глава от пишещата машина и ме запита с усмивка: „Професор Уайгън! В момента инспектор Айрин говори по телефона. Почакайте го един момент, моля!“

Изпитвах едно-единствено желание: да измъкна писмото на инспектора и да го прочета още веднъж с надеждата да разбера най-сетне какво иска той от мене. Но аз изпитвам някакво странно смущение пред полицията — чувствавам се виновен дори когато питам полицаия за пътя, и си помислих, че ако препрочета именно сега писмото, ще издам нервността си и мис Бонбонче незабелязано ще сигнализира това на инспектора.

Всъщност знаех това писмо наизуст. Представляваше вежлива официална покана в три реда: „Моля, бъдете така любезен да се явите на среща с инспектор Мартин О. Айрин, ако това не ви затруднява, в удобен за вас час“. Седях и размишлявах какво би предприел инспекторът, ако откажа поканата му в същия учтив стил. Но в това време зумерът избръмча, девойката се усмихна и ме покани: „Влезте, професоре!“. Изправих се нервно, преглътнах слюнката си, отворих вратата на кабинета и влязох.

Инспектор Айрин се изправи някак бавно и неохотно зад бюрото си — сякаш се колебаеше не е ли по-добре да ме отпрати зад решетките? Седнах в посоченото ми кресло и ясно си представих какво би станало, ако бях отказал поканата му. Че той щеше да дойде направо на лекциите ми, да ми щракне белезниците и да ме докара насила тук.

Айрин веднага пристъпи към въпроса. Личеше, че повече е свикнал да арестува хората, отколкото да общува с тях.

— Не можем да открием няколко личности и аз си помислих, че може би вие ще можете да ни окажете известна помощ.

Лицето ми изразяваше вежливо недоумение, но той го игнорира.

— Един от тях е работил като портиер в ресторант „Херинг“. Вие знаете това заведение, ходите там от години. След един тридневен уикенд този портиер е изчезнал с цялата касова наличност — около пет хиляди долара. Оставил бележка, че обича ресторанта, че е работил там с удоволствие, но от десет години не му били изплащали пълната заплата, та сега смята, че двете страни са квит. Тоя момък има

своеобразно чувство за хумор — Айрин ме изгледа намръщено. — Ние не можахме да го открием. Ето вече цяла година как е офейкал, а все още не сме попаднали на следите му.

— Може би е заминал в друг град и си е сменил името?

Айрин ме изгледа удивен, сякаш бях изтърсил по-голяма глупост, отколкото е могъл да очаква от мене.

— Това няма да му помогне — рече той раздражено. — Хората не крадат, за да стискат завинаги плячкосаното. Те крадат парите, за да ги пилеят. Досега тоя тип е изхарчил парите, мисли си, че ние сме го забравили и отново е намерил някъде работа като портиер.

Навярно видът ми е бил твърде скептичен, защото Айрин продължи:

— Разбира се, като портиер. Той няма да смени професията си. Това е всичко, което той знае, което умее.

Айрин извърна креслото си към картотеката, отвори едно чекмедже, измъкна куп гланцирани листа и ми ги подаде. Това бяха полицейски обяви за търсене на престъпника. От снимката гледаше една много характерна физиономия с удължена, конска челюст.

— Той би могъл наистина да замине и да смени името си — натъртено рече Айрин, — но никога няма да успее да смени това лице. Където и да се е скрил, ние трябваше да го открием още преди няколко месеца — тези обяви бяха разпратени навсякъде.

Аз свих скептично рамене, а Айрин отново започна да рови из картотеката. Извади оттам и ми подаде голяма старомодна фотография, залепена на плътен сив картон. Това беше групова снимка, каквито сега рядко се срещат: всички служители от малкото заведение се бяха наредили пред фасадата му. Дузина мустакати мъже и жени в дълги, старомодни дрехи се усмихваха и примигваха на слънцето пред ниската сграда, която веднага познах — това беше ресторант „Херинг“ и той не се бе много променил.

— Забелязах я на стената в кантората на ресторанта. Струва ми се, че никога никой, макар и веднъж, не е погледнал тая фотография. Едрият мъж в центъра е първият собственик на заведението: основал го е през 1885 година, когато е била направена и тази снимка. Останалите никой не ги познава. Но разгледайте по-внимателно това лице.

Да, една от физиономиите като две капки вода приличаше на онази от полицейската обява. Същото поразително дълго лице, същата конска челюст.

Погледнах Айрин.

— Кой е това? Баща му? Дядо му?

— Възможно е — неохотно отвърна инспекторът. — Разбира се, и това не е изключено. Но не прилича ли прекалено много на този юнак, дето го търсим? И погледнете как се е ухилил! Сякаш нарочно се е назначил отново на работа в ресторант „Херинг“ през 1885 година и сега от там, от миналото, ми се присмива! При нас са се събрали вече половин дузина неразкрити дела от този вид — хора, които ние безусловно трябваше вече да сме заловили, и не толкова трудно при това! Ето ви още един Уилям Спенгълър Грисън. Чували ли сте това име?

— Естествено. Че кой в Сан Франциско не го е чувал!

— Така е. Той беше известен в обществото. Но знаете ли, че Грисън нямаше и пукнат цент собствени пари?

— Откъде бих могъл да зная? Напротив, винаги съм го смятал за богат човек.

— Богата е съпругата му. Предполагам, че затова се е и оженил за нея. Тя е доста по-възрастна от него. През целия си живот Грисън е изпитвал огромна страст към сцената. Дори се е опитвал да стане актьор, но не успял. Когато се оженил, жена му му давала отначало пари, за да може да пътува до Ню Йорк, до някакъв театър там, за да играе. Известно време това го правело щастлив — излитал до източното крайбрежие за репетициите и извънградските пробни спектакли. И там ухажвал младички, хубавички актриси. Когато разбрала това, жена му го наказала като малко момче — прибрала си го веднага обратно тук и оттогава нито цент за театралните му развлечения. В резултат: той избягал, като отмъкнал със себе си и 170 хиляди нейни долара. И оттогава сякаш в земята потъна. А това е противоестествено, защото той не може, разбирате ли, не може да бъде далеч от театъра. Той отдавна би трябвало да се навърта в Ню Йорк, макар и под чуждо име, с мустаци, перука и прочие дегизировки. И ние трябваше да сме го заловили още преди месеци. Но той също изчезна безследно.

Инспекторът се изправи и взе един голям затворен плик от писалището си. Видях, че бе изпратен от нюйоркското полицейско управление и адресиран до Айрин. Той тръгна към вратата, без да се обърне, сякаш не се съмняваше, че го следвам.

Трамваят дойде скоро и ние заехме две места.

— А къде според вас се намира сега Уилям Спенгълър Грисън? — запита ме инспекторът, докато плащаше билетите. — Аз помолих нюйоркската полиция и те търсиха за мене няколко часа в Градския исторически музей. — Айрин отвори плика и извади от него няколко скачени листа сива хартия и ми подаде най-горния. Това беше снимка на театрален афиш в старомоден стил: дълъг и тесен. — Чували ли сте някога за тая пиеса? — запита ме инспекторът, докато надничаше през рамото ми.

Афишът гласеше: „Днес и цялата седмица! Седем гала представления!“ А по-долу с едри букви: „Здравейте, аз съм вашият чичко!“

Прочетох дългия списък имена. В ония далечни времена на сцената е имало толкова хора, колкото и в зрителната зала. В края на списъка стоеше: „В уличната тълпа“, и следваха десетина изпълнители, сред които и Уилям Спенгълър Грисън.

— Този спектакъл се е давал през 1906 година — забеляза Айрин. — А ето и афиша за друг — от зимния сезон на 1901 година.

Той бутна под носа ми второ фотокопие, като посочи с пръст в самия край на действащите лица. Там прочетох: „Зрители на Големите състезания“. С по-дребен шрифт бяха изброени куп имена, третото от които бе Уилям Спенгълър Грисън.

— Разполагам с фотокопия от още два театрални афиша — каза Айрин. — Единият от 1902, а другият — от 1904 година. И Грисън е неизменно сред изпълнителите.

Трамваят спря, ние слязохме и тръгнахме надолу по Поуел стрийт. Върнах му фотоса и изказах мисълта си:

— Може би това да е негов дядо. Може би от него вашият Грисън е наследил тази си страст към сцената.

— Не попаднахме ли на твърде много дядовци днес, професоре? — Айрин прибра снимките в плика.

— Тогава как обяснявате това, инспекторе?

— Сега ще ви покажа — кратко отвърна той.

Той се отправи към една ниска сграда, с табелка на входа: „Телевизионно студио № 17“. Когато влязохме в помещението (инспекторът очевидно вече бе идвал тук), Айрин бутна двойната врата и ние се озовахме в малка кинозала. Насреща беше бялото платно на екрана, а пред него около дузина кресла и зад тях прожекционната кабина.

Инспекторът ми посочи едно кресло и седна до мене. С поверителен тон той започна:

— В този град живееше един чудак и оригинал на име Том Уилей. Фанатик на тема спорт, истински маниак. Той посещаваше всички боксьорски срещи, всички спортни състезания: автомобилни, конни. И всички те предизвикваха у него само недоволство. Ние го познаваме, защото той напусна жена си. Тя ненавижда спорта, заяждала се непрекъснато със съпруга си и ние трябваше няколко пъти да го връщаме в семейното му огнище, когато тя подаваше жалба срещу беглеца. За наше щастие той никога не бягаше далеч. Когато разговаряхме с него, той вечно повтаряше, че спортът загива, а публиката, пък и самите спортисти сякаш нехаят за това. И все мечтаеше да се върнат ония велики и славни времена, когато спортът наистина е бил нещо забележително. Долавяте ли моята мисъл?...

Кимнах утвърдително. Малката зала потъна в мрак и над главите ни блесна ярък сноп светлина. На екрана се появиха кадри от стар филм. Той беше ням и някак странно бе да следи човек движещите се фигури, когато се чува само бръмченето на апарата.

На екрана се появи стадионът — отначало общ изглед, а после видяхме човек с бухалка в ръка. Камерата го приближи и аз познах знаменития бейзболист Бейб Рут. Той изпълни един великолепен удар и отправи топката, като радостно се смееше, а на екрана се появи надпис: „Бейт отново се прояви!“. По-нататък се казваше, че това е неговата петдесет и първа победа през сезона на 1927 година.

Лентата се свърши. Неочаквано на екрана се появи Джек Дъмпси. Беше седнал на столчето в ъгъла на ринга. Над него се суетеше менажерът. Филмът беше лош: рингът се намиреше на открито и слънцето бе попречило на качеството на снимките. Но все пак това беше великият Дъмпси, той лично с цялата си красота. В странната тишина Дъмпси скочи и започна да се боксира с противника си. Внезапно лентата прекъсна.

— Онзи ден изгубих шест часа, за да изгледам всички тези стари филми. И избрах само три от тях. Сега ще видите последния.

На екрана се появи зелена полянка за голф. Тук-там край нея стояха зрителите. Спортистът, усмихнат, нагласяше тоягата си до топката. Беше в широчки панталони до коленете.

Това беше Боби Джонс, един от най-силните играчи на голф в целия свят, в зенита на славата си през 1920 година. Той замахна с тоягата по топката и оцели трапчинката. Джонс забърза към нея, а тълпата зрители се втурна към своя любимец — всички освен един. Със самодоволна усмивка този зритель направи няколко крачки към камерата, спря, размаха шапката си за приветствие и се поклони дълбоко.

Айрин се обърна към мене.

— Това беше Уилей — отсече той — и е безполезно да ме убеждавате, че може да е дядо му. Уилей дори не е бил роден, когато Боби Джонс е спечелил световното първенство по голф. И все пак това е той, абсолютно и безспорно той, Том Уилей, фанатичният поклонник на спорта, изчезнал от Сан Франциско преди половин година. Той седеше на стадиона, когато Рут тичаше, и аз подозирам, макар да не съм напълно уверен, че именно той бе онзи, дето правеше гримаси около ринга, докато Дъмпси се боксираше.

Прожекционната кабина се отвори, киномеханикът излезе от нея и запита:

— Достатъчно ли е за днес, инспекторе?

Айрин кимна:

— Да.

Механикът ме изгледа, подхвърли ми едно приятелско „Здравейте, професоре!“ и си отиде.

Айрин поклати глава:

— Да, професоре, той ви помни. Миналата седмица въртя за мене тези ленти и когато гледахме филма за Боби Джонс, механикът ми съобщи, че го е показвал и на някой друг само два-три дена преди това. Запитах го „кому?“ и той ми обясни: „Някой си професор Уейген от университета“. Професоре, ние с вас сме единствените двама души в целия свят, които са проявили интерес към този малък филмов документален откъс. Затова ви и повиках. Разбрах, че сте професор по физика, блестящ учен с неопетнена репутация. Вие не сте

зарегистриран в углавната полиция, във всеки случай не в нашата. Но това още нищо не значи. Повечето хора не са регистрирани като углавни престъпници, макар че поне половината от тях го заслужават. Тогава аз се обърнах към вестниците и открих в архивата на „Кроникъл“ подборка статии, посветени на вас.

Бяхме вече излезли навън и се отправихме към залива. Стигнахме края на улицата и излязохме на малкия дървен кей. Айрин измъкна от вътрешния си джоб куп вестникарски изрезки.

— Тук се казва, че вие сте изнесли доклад пред Американско-Канадското дружество на физиците през 1961 година, в хотел „Фермънт“.

— Нима това е престъпление?

— Не зная. Не съм чул доклада ви. Той бил на тема: „За някои физични аспекти на времето“. Така пише в статиите. Но аз не твърдя, че разбрах останалото.

— Това е специален, научен доклад.

— Но все пак успях да доловя основната мисъл. Вие твърдите, че съществува реална възможност човек да се отпрати в миналото.

— Мнозина мислят така, включително и Айнщайн. Това е широко разпространена теория. Но само теория, инспекторе!

— Тогава да поговорим за нещо по-практическо от теорията. Успях да изясня, че преди повече от една година в Сан Франциско станала твърде оживена търговия със стари пари. Хора странни и ексцентрични (те не съобщавали имената си), не се вълнували особено в какво състояние са парите. Напротив, колкото по-употребявани били банкнотите, колкото по-мръсни и измачкани, значи и по-евтини, толкова повече това им харесвало. Един от клиентите (това става преди около година) бил човек с необикновено дълго слабо лице. Той купувал монети и банкноти от всички видове и стойности, стига да са пуснати не по-късно от 1885 година. Друг клиент, млад, привлекателен и учтив, закупувал пари от емисиите до началото на 1900 година. И тъй нататък. Вие се досещате защо ви доведох тук, нали?

Той посочи пустия кей.

— Защото тук няма никого. Ние тук сме сами, без свидетели. А сега, професоре, разкажете ми (нали няма да мога да използвам думите ви като доказателство за вашата вина) по какъв начин, дявол да

го вземе, успяхте да извършите това? Струва ми се, че наистина копнеете да го споделите с някого. Тогава защо да не бъде с мене?

Колкото и странно да е, но той беше прав: аз действительно копнеех да разкажа някому! Бързо, за да не се разколебая, започнах.

— Използувах малка черна кутия с бутони. Медни бутони. Но вие не сте физик — как бих могъл да ви обясня? Ще кажа само: действительно е възможно един човек да бъде препратен в миналото. Това е много по-лесно, отколкото предполагат всички теоретици. Аз фокусирах черната кутия, по-точно фотокамерата, върху обекта. После включвах специално устройство и отправях точно върху него лъча — електронния поток. От този миг — как да се изразя по-добре? — човекът започва да плава по течението, той физически се освобождава от времето, което се движи напред без него. Аз изчислих, че миналото го настига със скорост двадесет и три години и пет и половина месеца за всяка секунда, през която е включен потокът. Като използвах секундомера, аз изпращах човека в онзи период от миналото, в който той бе пожелал да попадне, с точност до плюс минус три седмици. Всички тези пътешественици към миналото се мъчеха по един или друг начин да ми съобщят, че са пристигнали благополучно. Уилей обеща да направи всичко възможно, но да попадне в кадрите на кинохрониката, когато Джонс спечели първенството по голф. Следващата седмица гледах тази филмова хроника и се убедих, че той удържа думата си.

— Добре а сега ми кажете защо извършихте всичко това? Те са престъпници, вие го знаете, и все пак сте им помогнали да избягат.

— Не, инспекторе, не знаех, че са престъпници. И те не са ми казвали това. Просто имаха вид на хора, които не могат да се справят с тежестта на грижите си. Аз им помагах, защото се нуждаех от това, от което има нужда всеки лекар, открил нов серум — от доброволци, които да го изпробват върху себе си! И аз ги намерих. Нали вие не сте единственият, който е прочел моето обявление във вестника.

— И къде извършвахте експериментите?

— Извън града, на брега. Късно нощем, когато наоколо няма жива душа.

— Защо именно там?

— Съществува известна опасност човекът да се озове в такъв участък от времето и пространството, който вече е зает от каменна

стена или някоя сграда. Неговите молекули тогава ще се смесят с другите молекули, тези на чуждото тяло, и това би било крайно неприятно. Но на брега на залива никога не е имало сгради. Разбира се, в миналото брегът би могъл да бъде малко по-висок, отколкото е сега. И за да изключи възможния риск, аз карах всеки от тях да се изкачи на наблюдателната кула в дрехи от онова време, в което той иска да попадне, и със запас от пари, които са били в обращение по същото време. Отправях много внимателно към него кутията, така, че да изключи кулата от сферата на действието на апарата, включвах потока електрони за определеното време и човекът се озоваваше на същия този бряг преди петдесет, шестдесет, седемдесет, осемдесет или деветдесет години.

Известно време инспекторът мълчаливо кимаше с глава. После енергично разтри ръце и заяви:

— Добре, професоре. А сега бъдете така любезен да ги върнете всички обратно тук!

Поклатих отрицателно глава, но той само мрачно се усмихна.

— Или вие ще ги върнете, или аз ще разсипя цялата ви кариера! Това е напълно възможно и вие отлично го знаете. Аз ще изложа всичко, което разказах и на вас, и ще докажа, че вие сте замесен в това дело. Всяко от изчезналите лица ви е посещавало повече от един път и извън всяко съмнение е, че все някой ги е забелязал. Дори може да са ви видели на брега заедно. Щом дам гласност на цялата тая история, с вашата преподавателска дейност е свършено завинаги.

— Но аз не мога да направя това! По какъв начин, дявол да го вземе, бих могъл да се добера до тях? Те се намират в миналото в 1885, 1906, 1927 или в друга някоя година. Абсолютно ми е невъзможно да ги върна обратно! Те завинаги ви са се изплъзнали, инспекторе!

Айрин буквално побеля.

— Не! — закрещя той. — Не! Те са престъпници и трябва да бъдат наказани, трябва!

— Но защо? Никой от тях не е причинил голяма вреда. За нас те не съществуват. Тогава забравете за тях.

Инспекторът заскърца със зъби.

— Никога! — прошепна той и премина пак в крясък: — Аз никога не забравям за онези, които са търсени от полицията!

— Разбирам ви, Жавер.

— Кой, кой?

— Измислен полицаи от романа „Клетниците“. Той изгубил половината си живот, за да за лови човека, когото вече никой не търсел.

— Истински служител! Да можех да го имам в моето управление!

— Обикновено не се изказват много ласкаво за него.

— Но той е по мой вкус! — Айрин удряше с юмрук по дланта си, като мърмореше: — Те трябва да бъдат наказани, трябва да бъдат наказани! — После ми хвърли един убийствен поглед и буквално изрева:

— Измитайте се оттук! Бързо!

С радост изпълних заповедта му.

* * *

Мислех, че никога вече няма да го видя, но се излъгах. Случи ми се още веднъж да се срещна с инспектор Айрин. Една вечер към десет часа той ми позвъни у дома и помоли, не, заповяда ми незабавно да се явя при него с моята черна кутия. И аз се подчиних, макар че вече се канех да си лягам. Айрин не беше от онези, на които можеш и да не се подчиниш. Когато стигнах до голямата тъмна сграда на Двореца на правосъдието, той вече ме чакаше долу. Без да каже дума, кимна към автомобила, ние седнахме и тръгнахме в пълно мълчание в тихия, малко населен район. Наближаваше полунощ.

Спряхме на осветения ъгъл на една от улиците и Айрин каза:

— От последната ни среща мислих много и проведох някои издирвания — той посочи пощенската кутия до електрическия стълб на няколко метра от нас. — Това е една от трите пощенски кутии в град Сан Франциско, които се намират на същите места вече почти деветдесет години. Разбира се, кутията може да е сменена, но мястото ѝ е съвсем същото. А сега ще изпратим няколко писма.

Айрин измъкна от джоба си малък сноп пликове, адресирани с перо и мастило и облепени с марки. Показа ми най-горния, а останалите тикна обратно в джоба си.

— Виждате ли до кого е адресирано?

— До началника на полицията.

— Точно така. До началника на санфранциската полиция през 1885 година! Това е името му и тази марка тогава е била в обращение. Сега ще отида до пощенската кутия и ще държа плика в процепа. Вие ще фокусирате вашия апарат върху писмото, ще включите потока в момента, в който пускам писмото, и то ще падне в пощенската кутия, която е висяла тук през 1885 година!

Аз поклатих възхитен глава: това беше твърде изобретателно и остроумно!

— А какво пише в това писмо?

Айрин се усмихна със зловеща дяволска усмивка.

— Ще ви кажа! Всяка свободна минута от последната ни среща насам аз използвах за четене на стари вестници в библиотеката. През декември 1884 година е бил извършен грабеж — откраднати били няколкостотин хиляди долара — и месеци след това в пресата няма и дума, че това престъпление е разкрито. — Той вдигна високо плика. — А в това писмо аз съветвам началника на полицията да се позанимае с един човек, който работи в ресторант „Херинг“, човек с необикновено дълго и слабо лице. Ако те претърсят стаята му, много е възможно да открият там няколко хиляди долара, чийто произход той няма да съумее да обясни. И че той — това е абсолютно точно! — няма никакво алиби за времето, когато е извършен грабежът! — Инспекторът се усмихна, ако това изобщо можеше да се нарече усмивка. — За тях това е напълно достатъчно, за да го изпратят зад решетките и да сметнат делото за приключено. В ония времена не са се церемонили много-много с престъпниците.

Долната ми челюст увисна.

— Но нали нещастникът не е виновен за тоя грабеж!

— Той е виновен за друг, почти същия! И трябва да бъде наказан! Няма да му позволя да се укрие дори в 1885 година!

— А останалите писма?

— И сам можете да се досетите. Във всяко се говори за един от ония, на които вие позволихте да избягат. И всяко писмо е адресирано до полицията в съответното място и време. А вие ще ми помогнете да изпратя тези писма едно след друго. Откажете ли, ще ви унищожа, професоре, твърдо ви обещавам това! — Той отворя вратата на автомобила, излезе от колата и отиде до ъгъла, без дори да се огледа.

Някой може би мисли, че би трябвало да откажа да употребя моя апарат независимо от последствията. Но не се отказах. Инспекторът говореше самата истина, когато ме заплашваше — знаех това и не желяех да разруша кариерата си — сегашната и бъдещата. Направих най-доброто, което можех: молах и умолявах. Когато излязох с моя апарат, инспекторът чакаше пред пощенската кутия.

— За бога, не ме принуждавайте! — възкликнах аз. — Не трябва! Нали никому не сте разказвали за вашия план?

— Естествено, че не! Нали цялата полиция ще ми се смее!

— Тогава забравете тая история! Защо да преследвате нещастните хорица? Те не са толкова виновни. Бъдете човечен! Простете им! Вашите възгледи противоречат на съвременните представи за реабилитация на престъпниците!

— Свършихте ли вече, професоре? Сега знайте: нищо на тоя свят не може да ме застави да променя решението си. А сега включвайте вашата кутия и бъдете проклет!

Аз безнадеждно свих рамене и започнах да нагласям стрелките на циферблата.

* * *

Дълбоко съм убеден, че най-загадъчният случай в цялата история на санфранциското бюро за издирване на изчезнали лица никога няма да бъде разкрит. Само ние двамата, инспектор Айрин и аз, знаем отговора, но никога нищо няма да разкажем. Известно време съществуваше ключ към разгадаването на тайната и някой случайно би могъл да се натъкне на него. Но аз го открих навреме. Ключът беше в отдела за редки снимки в обществената библиотека — там се съхраняваха стотици фотографии от стария Сан Франциско и аз прегледах всичките, докато не открих онази, която търсех. След това я откраднах — едно престъпление повече или по-малко за мен вече нямаше значение.

От време на време изваждам тази фотография и разглеждам групата хора в униформа, строени в редица пред полицейския участък на Сан Франциско. Снимката ми напомня старинна кинокомедия: всички са облечени в дълги под коленете шинели, а на главите им има

високи касторени шапки със закопчана под брадичката кайшка. Почти всички имат провиснали мустаци и всеки държи на рамото си дълга палка, сякаш се кани да я хлопне по нечия глава. На пръв поглед тези хора приличат на каменни статуи, но когато се вгледате внимателно в лицата им, ще измените мнението си.

Вгледайте се особено внимателно в лицето на човека със сержантските нашивки, който е в самия край на редицата. На това лице е застинало изражение на люта ярост и то гледа (или само така ми се струва?) право в мене. Това е неукротимото в своята ярост лице на Мартин О. Айрин от санфранциската полиция. То се намира в миналото, на което наистина принадлежи, в миналото, където го отпратих с помощта на моята мъничка черна кутия в 1893 година.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 28,29/1977 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.